

Matka Elvíra

Příběh
Komunity Cenacolo

*V životě stojí zpříma ten,
kdo se naučil klečet.*

Začni počítat...

Francesco strávil nějakou dobu v naší komunitě a pak se vrátil domů, aby vyzkoušel, jak se mu bude dařit v rodině. Návrat domů poté, co člověk ušel kus cesty k uzdravení, je jakousi prověrkou; pro mladé lidi, kteří přicházejí do *Komunity Cenacolo* s přáním postavit se znovu na nohy, znamená vždy důležitý moment. Je třeba obnovit i rodinné vztahy, jež často zanechaly v srdcích hluboká zranění. A zkušební pobyt doma slouží právě k tomu.

Než Francesco odjel domů, dala jsem mu radu, již obvykle dávám i jiným mladým, kteří si nesou zranění ze vztahu s rodiči, především s otcem.

Říkávám jim: „Až uvidíš svého otce, běž, utíkej, rozběhni se mu naproti. Vrhni se mu do náruče a obejmi ho. Drž ho pevně, počítej do sedmi a nepouštěj ho. Jedna... dvě... tři... čtyři... pět... šest... sedm. Uvidíš, že po pár vteřinách se bude snažit od tebe odtahnout, ale ty ho sevři o to pevněji, a tak tě i on pevně obejmě. Potom ho pusť a podívej se mu do očí. Tvůj otec bude možná plakat. I ty budeš plakat. Všichni

budete plakat. Takhle napomůžeš tomu, aby se z toho muže stal znovu otec.“

V oněch sedmi vteřinách se člověk zastaví a vybaví se mu uplynulá léta, zejména to, čeho se mu nedostávalo. Obejme tím znovu svůj život, své kořeny, svou rodnou zem. Prosté gesto objetí má sílu proniknout hluboko dovnitř, dotknout se nitra a obměkčit i ta nejtvrdší srdce. Zrodí se z něj hluboký vnitřní pokoj, který je ovocem odpuštění.

Francesco mi po svém návratu všechno nadšeně vyprávěl (stejně jako už mnozí před ním):

„Matko Elvíro, když jsem viděl přicházet svého otce, řekl jsem si: ‚Francesco, když nevyrazíš hned teď, tak už nikdy.‘ Zhluboka jsem se nadechl, rozběhl jsem se k němu a pevně ho objal. Nepustil jsem ho, ani když se ode mě chtěl odtáhnout, a v duchu jsem počítal do sedmi, zatímco jsem ho svíral v objetí... Oba jsme plakali jako děti a vzájemně jsme si odpustili.“

Francesco je jedním z těch, kdo zakusili sílu milosrdného objetí.

Jeho moc zná už řada mladých lidí, kteří v uplynulých letech zaklepali na dveře našich komunit po celém světě. Mnozí z nich citelně zakusili novou svobodu, jež se pak zrodila v jejich srdcích.

Tahle rada vyplynula z mé vlastní zkušenosti: setkání s Bohem mi umožnilo obejmout celý můj ubohý

život i zraněnou minulost, osvobodilo mě od studu za slabost mého otce a darovalo mi novou svobodu, pokoj a radost.

Každému z vás bych chtěla říct: dovolte Bohu, aby vás objal svou něhou a milosrdenstvím! Vy sami znovu obejměte svůj život, celou svou existenci. Ve vašem životním příběhu je přítomen Bůh. Hleďte ho, a určitě ho naleznete, setkáte se s ním.

On byl přítomen i v těch nejtemnějších obdobích, trpěl spolu s námi, na kříži visel spolu s námi a pro nás. Jedině on dokáže proměnit temnotu ve světlo, prožitou nouzi a utrpení ve štědrý dar pro druhé. A opakovaně jsem svědkem toho, že mladí přijatí do naší komunity mívají stejnou zkušenost.

Stále znovu si uvědomuji, že to, co jsem prožila a stále ještě prožívám, není a nebyl můj nápad ani můj projekt. Já první nepřestávám žasnout nad tím, co se dělo a stále děje v životě Komunity Cenacolo, která je dílem Božím, dílem Ducha Svatého, dílem Panny Marie.

Jak jen bych si mohla vymyslet takový příběh?

Ráda bych ti ho ovšem vyprávěla. A objala tě.

Ráda bych tě objala prostřednictvím následujících stránek.

A tak začni i ty počítat do sedmi...

Jedna...
SLOUŽIT ZNAMENÁ KRALOVAT

Dětství a povolání

*Ty, které svět pokládá za pošetilé, vyvolil si Bůh,
aby zahanbil moudré,
a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, vyvolil si Bůh,
aby zahanbil mocné.
(1 Kor 1,27)*

Není snadné říct, jaká jsem, popsat sebe sama.
Jsem bytost vášnivá: vášnivě ráda vařím a uklízím.
Určitě jsem také žena, která si zamilovala Život, zamilovala si Lásku.

Věřím v Krásu, Pravdu a Dobro, jež Pán vložil do srdce každého člověka.

Jsem pořád „v poklusu“, nevysedávám u psacího stolu. Dlouhé hodiny „kráčím“ po kolenou, ale pak běžím spolu s chudými, slepými, hluchými, němými a chromými... (mezi něž se vlastně taky počítám!).

Nikdy mě nenapadlo si nastudovat, jak se *dělá* charita, abych to mohla učit druhé. Charita² neboli láska v praxi je můj život, znamená ochotu k sebedarování, radost z rozhodnutí se pro Boha, které je stále pravdivější a vášnivější.

Každý den nestačím žasnout, když rozjímám nad Božím dílem!

² V italštině „la carità“ znamená jak charitu (dobročinnost), tak i lásku k bližnímu jako takovou (*pozn. red.*).

Vždycky jsem trochu v rozpacích, mám-li mluvit o sobě a vyprávět svůj příběh, vydat svědectví, ale z vděčnosti k Bohu to ochotně udělám.

Nemám žádnou lidskou kvalifikaci k tomu, abych dělala přednášky či vyučovala; jsem z chudé rodiny, vychodila jsem pouze tři třídy základní školy. Záhy jsem musela pomáhat doma, takže na školu nebyl čas. Ale sklonilo se ke mně Boží milosrdenství a já se skutečně cítím být volána k tomu, abych o něm vydávala svědectví! Nemohu mlčet, protože jsem už léta živým svědkem Ježíšova vzkříšení, jež se znovu a znovu uskutečňuje v životech spousty mladých lidí. Přicházejí k nám „mrtví“, ale po čase vidíme, jak Boží milostí povstávají k novému životu.

A proto se dnes odvažuji mluvit: nastal čas evangelizovat, vydat svědectví.

Děkovat musím především Pánu, protože to on se rozhodl darovat mi život. Dokonce jsem přesvědčena, že on už ve chvíli mého početí zamýšlel něco krásného, velkého a plodného pro druhé. Jsem šťastná, že mohu žít život, který je neustálým sebedarováním, ačkoli to vnímám hlavně jako obohacení mě samotné. Ano, jsem bohatá, protože jsem se od dětství učila být tu pro druhé a sloužit, usmívat se a bez řečí překonávat těžkosti. Nešlo si říct: „To nezvládnou.“ A jsem ráda, že do dneška mohu být ve škole službu druhým.

To nejdůležitější jsem se vlastně naučila díky nezištné službě.

Jak už jsem řekla, pocházím z početné, chudé rodiny. Poválečná léta byla poznamenána velkým strádáním.³ Za války jsme se přestěhovali z jihoitalského městečka Sory do Alexandrie na severu Itálie, kde otec dostal práci. Věděli o nás, že jsme z jihu, a tak nás ubytovali v domku, který připomínal spíš kurník. Lidi z jihu nikdo nechtěl, protože měli hodně dětí. Vidala jsem kolem i jiné rodiny a dívky v mém věku, ale měla jsem dojem, že žijí v docela jiném světě, mnohem zajištěnějším a blahobytnějším.

Vzpomínám si, co mi maminka opakovala, když jsem byla se svými kamarádkami, a to i s těmi více „za vodou“. Kdykoli jsme měli doma trochu víc chleba nebo třeba třešně – což v těch letech nebylo samozřejmé! –, maminka Concetta říkala: „Pamatuj si, Rito, že všechna ústa jsou jako sestry. Nemůžeš si něco vložit do úst, aniž by ses rozdělila s ostatními.“

I v té situaci strádání nás učila gestům solidarity.

Ano, pocházím z chudé rodiny, ale dnes jsem za to velmi ráda.

³ V roce 1945, když skončila 2. světová válka, bylo Elvíře pouhých osm let (*pozn. red.*).

Jak je chudoba krásná! Nejde-li o vyslovenou bídu, nevidím na ní nic negativního. Chudoba znamená svobodu! My lidé přece máme mnohem větší hodnotu než věci, bohatství a významné posty. Díky prostotě a chudobě můžeme odjakživa zakoušet, že lidský život má větší cenu než věci!

Jsem ráda, že jsem vyrůstala v době, kdy nebylo běžné najíst se dosyta, kdy jsme často odcházeli od stolu hladoví. Odmalička jsme poznávali cenu chleba a sílu oběti.

Materiální chudoba není to, co rozbíjí rodinná pouta. Záhy jsem začala chápat, že skutečný pokoj a blahobyt jsou dimenze lidských srdcí: člověk je zakouší, je-li dobrý a obětavý. Pokud jsme ochotní dávat se druhým, stáváme se univerzální rodinou, jež se může pravdivě modlit *Otče náš*.

Boha, který je naším Otcem, jsem objevila, když jsem byla ještě dítě. Záhy jsem se naučila mu důvěřovat. Vzpomínám si, že když na nás dolehla krutá bída a náš každodenní kříž vypadal k neunesení, slyšela jsem z matčiných úst tuto modlitbu:

„Svatý kříži Boží, neopouštěj nás!“

Matka ji vyslovovala v našem jižanském nářečí. Tahle její modlitba mě vždy velice zasáhla.

Tatínek měl slabou povahu, často přicházel o práci; nebyl vždy rodině oporou. Zato maminka byla silná a pevná, i když také náročná. V těžkostech se ale nikdy neobracela proti Bohu, neslyšela jsem ji říkat něco jako: „Můj Bože, cos to dopustil? Co si teď počneme? Sežeň mu tu práci!“ Přes svou bolest a obavy nepřestávala s důvěrou opakovat: „Svatý kříži Boží, neopouštěj nás!“

Milovala Kristův kříž, přilnula k jeho kříži a nalézala v něm útěchu a posilu.

Nikdo si asi nepřeje trpět, ale díky své matce jsem pochopila, jak je v životě důležité, abychom se naučili žít z tajemství kříže. Kříž je naše „matka“⁴, proto je třeba si ho zamilovat, abychom dokázali dobře žít vše ostatní. Tuto zkušenost jsme získali už doma v rodině.

Když jsme měli trochu peněz, můj otec Antonio je utrácel za pití. Nejvíc mu chutnalo víno. Vadilo mi, že je alkoholik, v dětství jsem se za něj dost styděla. Zvláště když si pro mě přišel do školy podnapilý a spolužačky se mi kvůli tomu posmívaly. Vzpomínám, jak přijížděl na svém kole, na kterém se sotva držel, a děti se mi smály a pokřikovaly na mě: „Rito, koukni, tvůj táta je zase namol!“ Ponižovalo mě to. Už jsem věděla, že závislost na alkoholu není nic pěkného.

4 V italštině je „la Croce“ [kříž] ženského rodu, proto zní přirovnání k matce docela přirozeně (*pozn. red.*).

Obsah

Jedna...	
SLOUŽIT ZNAMENÁ KRALOVAT	15
Dvě...	
PRVNÍ KROKY	31
Tři...	
KONEČNĚ JSI TADY!.....	41
Čtyři...	
BRÁNA SRDCE.....	57
Pět...	
„PŘEKRÁSNÁ PANÍ“	77
Šest...	
DĚTI VZEŠLÉ Z JEDINÉHO LŮNA	93
Sedm...	
RODINA VZKŘÍŠENÝCH V KRISTU	109
V SRDCI CÍRKVE	123
BŮH JE... A JÁ JSEM SE S NÍM SETKALA!	137